कवितासोच : संकटकाल

- भुवन ढुङ्गाना

यतिखेर सोचमा संकट परेको बेला
कवितालाई लागेको छ रोग कब्जियत
ठिङ्ग उभिएको संकटकाल
बाउन्ने जस्तो राक्षस जस्तो
यतिखेर कविता कल्पनामा बाँच्दैन
लागेको छ संक्रामक संकटकालको
बन्दुकको जिब्रोबाट फुत्किएको शब्दगोलीले
कवितासोच पछारिएको छ उत्तानो परेर
एक थरी यसलाई वीरगति भन्दछन्
अर्का थरी कालगतिले
गाउँतिर बुट-पदचापहरू विरानमा बजिरहेछन्
सहरतिर सभावैठकमा जिब्रो गोली पड्काउनेहरू
लाटोकोसेरो भएका छन्
यतिखेर हरिणका आँखाहरूले
हरिरहेछ कवितासोच संकटकाल